

UN CAS DE "SERPETA"

ELEMENTAL, ANTONIO, ELEMENTAL

Ja se sap que hi ha més dies que llonganisses i més anys que capellans, en fi i com si diguérem, hi ha dies i dies. "Serpeta", que de natural era un home quiet, parsimoniós i flemàtic, estava d'allò més desconegut, o siga, intranquil, inquiet i cavil·lós. El comissari Morales creia tindre ben clar el motiu de l'estat anímic del seu peripatètic company. Si un home, habitualment tímid i educat, estava que trinava, només podia ser degut al canvi estacional.

—Jo, és que on pose l'ull pose la bala. Sap què li passa a vosté? Que té astènia primaveral!.

—Aste... quèèè? Vol fer el favor de no faltar?

—No, home, no. Li ho diré més senzill: la primavera la sang altera. Estem o no?

—Estem com al principi!.

—Mire, vosté està sentint en carn pròpia com es renova la sang. Si jo li comptara... La policia tenim estadístiques que demostren com els índex delictius augmenten molt durant els canvis d'estació. Als establiments psiquiàtrics, per exemple...

"Serpeta" ja no va poder suportar més les teories patològiques de "Cagaleches" i el va tallar en sec. A punt va estar d'enviar-lo a fer la mà per relacionar el seu estat d'ànim amb els índex de delinqüència i amb els establiments psiquiàtrics.

—Ni primavera ni galindaines. Sap que em passa a mi? Que encara tinc les nàvels penjant! Ni a vint duros les volen!.

Com que la raó era de suficient pes, veges tu si no, el comissari va callar. Per uns moments, l'acostumat passeig dels dos amics va ser més habitual i avorrit que mai. L'avinguda de la Murà era l'avinguda de sempre. Ací hi havia

una espècie de trinxera que havia obert la companyia de la llum, com si volguera fer la guerra amb la companyia del telèfon, que l'havia oberta al pany de davant. Més cap allà hi havia cotxes aparcats als passos zebra, a les rampes dels minusvàlids, als cantons, a les parades dels autobusos... Total, que ara havien de caminar en fila índia, ara havien de caminar de costat per a poder passar entre dos cotxes. Era tanta l'atenció que s'havia de posar per a no quedar enganxat entre dos para-xocs, que va passar l'inevitable: els dos amics van xafar la porqueria que sense mesura havia depositat un gos entre dos cotxes. Allò encara va cabrejar més "Serpeta".

—Home! Si la meua filla trau el xiquet a cagar al carrer, segur que la tracten de bacona. I als amos i a les ames dels gossos, per què no?

Com es pot vore, la ciutat era viva, viva i plena de tots els detalls i característiques que ens la fan més nostra i més familiar.

Morales va decidir parlar per tal d'animar un poc el seu amic. Excepcionalment, es va disposar a parlar-li d'un cas del seu treball. A ell! A ell que era un competidor il·legal! Ja ho hem dit al principi: hi ha dies i dies, i el món pega moltes voltes, i el qui estiga lliure de pecat que tire la primera pedra...

—Tinc un cas com un cabàs.

—Sí?

—Home! Imagine's vosté: l'amo d'un negoci al qui, ahir mateix, li van furtar set-centes mil pessetes de la caixa de l'oficina. Per més voltes que li pegue, no acabe de traure-li el fil.

—I de qui sospita vosté?

—En teoria haurien de ser sospitosos els vuit treballadors que tenien accés als diners. Però els he interrogat a tots i semblen innocents. A més, l'amo els defensa a capa i espasa i es nega a inculpar-los. Al final pagarà els plats trencats la companyia d'assegurances.

—Quant de temps va passar entre el moment que l'amo va deixar els diners a l'oficina i l'hora en què es va donar compte del robatori?

—Mig dia, aproximadament. Ahir pel matí, només acabar de collir les taronges, li les van pagar i va portar els diners a l'oficina per tal de poder pagar les nòmines del mes. Un moment abans d'acabar la jornada, va descobrir la desaparició. Ell insisteix que va ser algun estrany dels molts que passen per allí, i insisteix a donar la cara pels seus treballadors i a negar-se a inculpar-los.

"Serpeta" va continuar passejant en silenci, però ara el seu estat havia canviat totalment. Es diria que el problema havia tingut la virtut de recuperar el "Serpeta" de sempre, l'investigador, el que quan posava el cap a treballar ho feia a una velocitat constant d'un celta emboquillat cada tres minuts, el rival de "Cagaleches", o siga, el "Serpeta" de sempre.

—Bé -demanava el comissari-. M'ajuda o no m'ajuda en la resolució?

La veritat és que no esperava que li ajudara en res. Si el feia partícip de les seues inquietuds, no era perquè confiara en la sagacitat de "Serpeta", sinó per a alçar-li l'ànim. Per què havia de ser capaç de resoldre-ho "Serpeta"? Si només era un pobre aficionat que havia fet uns inútils estudis per correspondència! Fins aquí podíem aplegar: que

"Serpeta" resolguera el cas! Preferia que no se solucionara res! Una cosa és l'amistat i una altra la dignitat professional.

—Sap què li dic? -va fer "Serpeta".

—Diga, diga, bon amic meu -responia "Cagaleches" carregat de bona voluntat-. Diga, que l'escolte amb molt d'interés.

—I vosté és el qui on posa l'ull posa la bala?

—I a què ve això ara?

—Que el culpable és el denunciant.

"Cagaleches" va somriure beatíficament. Estava vist que "Serpeta" era un incompetent.

—Explique's, per favor.

—Mire, el denunciant no ha cobrat mai en la vida aqueixes set-centes mil pessetes i, com que no les ha cobrades, insisteix a exculpar els seus treballadors. Aquesta és l'única veritat que diu: que els treballadors no han sigut.

—Ah! Com que no les ha cobrades, veritat? -insistia. I va decidir passar a l'atac definitiu, deixant ja d'una vegada l'amistat i fent valdre la seua professionalitat-. I si no les ha cobrades i, per tant, no li les han furtades, per què fa la

denúncia? Per a passar el temps?

—No, senyor. Perquè li les pague la companyia d'assegurances. Quina prova té vosté que ell ha cobrat aqueixa quantitat?

—Primera, tinc testimonis de sobra que afirmen que ahir, al denunciant, li van collir la taronja i, segona i principal, he parlat amb el que li les va comprar i m'ha assegurat que li les va pagar. Vol més proves?.

—Jo no. Jo ja en tinc prou. Es vosté el qui els ha d'interrogar per separat amb les mateixes preguntes, a vore si coincideixen i a vore si hi ha alguna contradicció.

—Ha, ha, ha! Vosté sempre serà igual. I ara me'n torne, que ja va sent hora de sopar. Que es millore!.

—Igualment! -va dir "Serpeta", ple de felicitat, mentre consultava el rellotge de butxaca-. Com que hora de sopar, eh? -va fer en veu baixa en vore que eren les set de la vesprada encara.

El comissari no va anar a sopar. El comissari se'n va tornar al seu despatx professional i va fer vindre el comerciant i el qui havia denunciat la desaparició dels diners. Tenia raó "Serpeta":

després d'interrogar-los per separat, van confessar la confabulació que havien muntat per tal de repartir-se les set-centes mil pessetes de la companyia d'assegurances.

"Cagaleches", que al cap i a la fi, era un home amb sentiments, li va trucar per telèfon a "Serpeta" de seguida:

—Gràcies a la seua ajuda hem pogut aclarir la veritat.

—No... si el cas era senzill...

—Senzill?

—Més que senzill, elemental, Antonio, elemental.

—Per què elemental?

—Home, per l'amor de Déu! Vosté creu que jo em puc tragar que a u li cullguen la taronja i li la paguen al comptat? Eh?

El comissari ja no va dir res. El comissari va penjar el telèfon sense dir ni una ni pruna i es va deixar caure sobre la cadira. Al moment, va amollar:

—Cagüen la leshe!!!

Vicent Fausto

ventas al mayor
y al detall en fábrica

AVGDA. D'EL CEDRE, 50.
TELEFONO 52 18 65
VILLARREAL

GENEROS DE PUNTO

corominas
corominas

